

har at efterlade den til, — kan jeg da anvende den bedre? Naturligvis, det er jo ikke noget, der kan ske hverken idag eller imorgen. Jeg maa først sætte mig grundigt ind i alt, hvad man hidtil har forsøgt i samme Retning, i det hele studere Skolesagen fra Bunden. Jeg mindes at have hørt eller læst, at der et Sted i Amerika har rejst sig en Bevægelse af lignende Art, saa du maa ikke blive altfor forskrækket, dersom du en Dag faar Underretning om, at jeg agter mig over Atlanten. Foreløbig bliver jeg dog her hos mine Plejebørn. Fra den lille Grav paa Kirkegaarden kan jeg heller ikke endnu skilles. Du ser mig derfor næppe saa snart — —.“

*

*

*

Ved Foraarstid bestod Per sin Eksamen med Ære; men hans Glæde derover formindskedes ved, at han næsten lige fra Eksamensbordet maatte spasere hen i en Kaserne og krybe i Soldatertøjen. Det var igen en af Fortidens Forsømmelser, han her maatte bøde for. Han havde Aar efter Aar søgt Udsættelse for Opfyldelsen af sin Værnepligt i et dristigt Haab om, at han paa en eller anden Maade ved Hjælp af Philip Salomons Indflydelse helt skulde kunne unddrage sig den. Han var bleven udtaget til Ingeniørrekrut, og hele Sommeren maatte han marschere ude paa de københavnske Fælleder og grave Løbegrave og flette Skansekurve sammen med et Par Hundrede unge Mennesker, der i hans Øjne kun var halvvoxne Dreng. Hvad der pinte ham mest derved, var ikke den legemlige Anstrenghed, saa uvant den end var ham, men den aandelige Sløvhed, hvortil det hele Kaserneliv